

нашия вървежъ. Вилморъ, туй било псевдонимътъ на единъ писателъ, работилъ цѣли 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичалъ дъщеря си, ималъ довѣрие въ нея. Всички сви ржкописи заключвалъ, и ключътъ давалъ на дъщеря си да пази. При него често идвалъ единъ отъ ученицитѣ му, Симонъ Бели, който се влюбилъ въ дъщерята Мария Блю, и единъ день ѝ казва: „Ако ти действително ме любишъ, ще ми направишъ една услуга — ще ми дадешъ тайно единъ отъ ржкописитѣ на баща си, безъ да знае той това нѣщо. Азъ ще го прочета само, надѣвамъ се той да хвърли свѣтлина въ моя умъ втрху известни въпроси.“ Тя се замисля и казва: „Нѣмога да направя това“ „Ама ти не ме обичашъ тогава!“ — Обичамъ те. „Нали любовта казва, че трѣбва да се жертвуваме?“ Най-послѣ тя се съгласява, дава му единъ отъ ржкописитѣ. Ако ние се жертвуваме за единъ, за двама души, това любовъ ли е? — Не е любовъ. Това е една слабостъ, както у всички хора. Този ученикъ Симонъ Бели взима ржкописа, напечатва го въ едно видно списание, като свое произведение и се подписва подъ него. Вилмаръ вижда напечатено своето произведение, подписано отъ еди-кой си авторъ и веднага единъ ударъ въ сърцето го парилизира. Питамъ сега: дъщерята постъпи ли разумно? — Не. Този ученикъ постъпи ли благородно? — Не. Ние сме отъ тѣзи „симоновци“, които, като вземемъ Божественото, веднага туряме името си, изнесемъ го като свое. Каквото напишемъ, подпишемъ се отдолу, казваме: това съмъ азъ! Туй, което ти си написалъ, туй, което ти си открилъ, е на Вилмара, не е твое —